

a uslyšeli, jak se roztrhla o cihlovou zeď za nimi. Oba se otočili. Temně rudá kapalina pomalu stékala po cihlách, ze kterých se začalo kouřit a jejich struktura pod ní bublat, jako by to byla nějaká agresivní žiravina. A když se kouř zapáchající spálenými chlupy rozplynul, viděli, jak na všech místech, kam kapalina dopadla, po ní zůstává šedivá srst.

„Je vlkodlačí,“ poznamenal Agalyar, „ale to asi víte.“

Chinooka zakroutila hlavou.

„To jsme fakt nevěděli.“

„Ne? Naštěstí to působí jenom dvě hodiny. Stejně jako ty další účinky, o které vám pravděpodobně šlo.“

„Myslíte vitamíny, že?“ hlesl Belphor, kterému se konečně vrátila řeč.

„Nemyslím vitamíny, Belpore... Myslím to silné afrodiziakum. O tom ale taky asi nic nevíte.“

Chinooka zavrtěla vehementně hlavou, zatímco obličej Belphora nabyl barvy doruda rozpálené plotny.

„Takže to bude dvoudenní hladomorna, je vám to jasné,“ zavřel Agalyar. „Ostatně smutno vám tam nebude. Už je tam Rolyfyr a Xyona.“

2.

Budova víceletého gymnázia měla čtyři podlaží a tvar hranolu, hozeného jakoby náhodně mezi ostatní hranoly bytových domů na sídlišti Lesná v Brně. Objekt měl novou, zateplenou fasádu, nová okna, a také nového fyzikáře.

Ten byl již od začátku divný. Už jenom to jméno, Jonáš Aichiel, bylo divné. Navíc byl divný i tak nějak celkově. Rovné řídké vlasy Tomášovi připomínaly hliníkové dráty, a to i barvou. Hluboko utopené oči a nad nimi husté obočí zase vypadalo jako křídla netopýra. Široké rty, špičatá brada a šlachovitý dlouhý krk pak už jen doplňovaly jeho zvláštní vizáž, aspirující na hlavního hrdinu béčkového hororu.

Tomáš chodil do fyzikálního kroužku ne proto, že by byl z fyziky slabý nebo že by to snad mohl potřebovat k přípravě na maturitu (jak jim tvrdili), ale proto, že do něj chodila i Markéta Machová. Ta byla taky svým způsobem zvláštní. A to tím, že byla strašně hezká. Tomášovi se líbila nejvíc ze třídy. Zrzka v obličejí ozdobená pihami (jejichž nepravidelné rozmístění mu připomínalo hvězdnou oblohu) a vlasy po ramena, na konci mírně zkroucené (a žádný hliník, ale nádherná nezkorodovaná mosaz). Oči se k ní taky hodily, protože byly temně hnědé. A vůbec, Máša (jak jí říkali) prostě byla fakt třídní kost. Možná ne pro všechny, ale pro Tomáše určitě.

V učebně jich bylo jen pět (ostatně kdo by chtěl být ještě odpoledne ve škole). Markéta zvaná Máša, Klára Hostáková, které říkali Lara, Martin Dostál (jemuž se Máša taky strašně líbila, ale byl příliš plachý na to, aby jí to dal najevo), Jakub Čilič, největší třídní šprt, a pak jeho protipól Tomáš Klusák, který měl v třídní knize nejvíc zápisů ohledně chování (a pochvaly to nebyly). No a pak samozřejmě ještě vyzáblá postava fyzikáře Jonáše Aichiela.

„Některé materiály se snadno nabíjí kladně, protože ochotně uvolňují elektrony, když je třeme jiným předmětem,“ říkal zrovna svým podivně plechovým hlasem. „Jiné materiály se

zase snadno nabíjejí záporně, protože snadno elektrony přijímají. Pokud seřadíme materiály podle toho, jak se nabíjejí statickou elektřinou, vytvoříme tzv. *triboelektrickou řadu*. Abychom získali co největší statický náboj, je dobré uvést do interakce předměty z opačných konců řady.“

Tomáš to moc nevnímal, jelikož nejvíc vnímal světlé vlasy své nejoblíbenější spolužačky před sebou.

„Tohle je kus měděného plechu, na kterém vám nyní ukážu, co dokáže elektrické pole,“ řekl Aichiel a zvedl v ruce kus mědi velikosti školního sešitu a tvaru trojúhelníku.

„Není to nějaký zbytek, jak nám na škole dělali okapy?“ zeptal se drze Tomáš, aby tak dokumentoval, že má aspoň nějaké znalosti.

„Správně, Klusák. Je přesně z té hromady na dvoře. A nyní vás požádám, abyste čtyři lavice tady zepředu odsunuli stranou, protože pro ten pokus budeme potřebovat místo.“

Všech pět žáků vstalo a začalo šoupat lavicemi.

„To jsme mohli dělat zrovna v tělocvičně, tam bysme to měli bez práce,“ poznamenala Klára.

„Hostáková, ty pojď sem, když máš tolik řečí. Tady v tom plechu je dírka a tady máš provázek. Uvaž to na něj a nech ho tak tři metry, zbytek odstřižni.“

„Ale provázek není vodič, pane profesore,“ sdělil tentokrát své znalosti geniální Jakub.

Fyzikář se na něj jen usmál.

„To si jen myslíš, Čilič. A přitáhni sem ten skládací žebřík, co je vedle tabule, a dej ho doprostřed uvolněného prostoru.“

„Ty bláho, tak to asi bude něco extra,“ hlesl Tomáš a posadil se na židličku u odsunutých lavic.

Jejich fyzikář zatím přešel ke katedře, vytáhl zpod ní aktovku a z ní pět velkých černých svící. Každá mohla mít tak kolem půl metru.

„Svíčky ve spojitosti s elektrikou jsem taky ještě nikdy neviděl,“ poznamenal Tomáš, „leda když nám vypnou proud, tak je vytáhnem. Ale takhle hezký doma nemáme.“

„Já viděla podobný v kostele v Českých Budějovicích,“ řekla Markéta.

„To asi těžko,“ upozornil fyzikář. „Určitě nebyly černé, Hostáková. Máš to přivázané?“ obrátil se na Kláru.

„Jo, tady to máte.“

„Díky.“

Poté profesor fyziky vylezl na žebřík a přivázal provázek, na němž visel kus měděného plechu, za zářivku pod stropem.

„Čilič, na stole je pravítko. Vem ho a pojď sem. Budeš mi říkat výšku. Spodní vrchol toho měděného trojúhelníku musí být přesně 66 centimetrů nad podlahou.“

Jakub jenom nechápavě zakroutil hlavou a šel pro pravítko. Fyzika ho docela zajímala, ale to, co se tu chystalo, zatím vůbec nechápal. Přišel s pravítkem k zavěšenému provázku, klekl si a změřil okraj plechu nad zemí.

„Ještě tak čtyři centimetry níž... ještě kousek... Jo, teď je to přesně.“

Fyzikář uvázal provázek a slezl ze žebříku.

„Kdo z vás umí konstrukci pravidelného pětiúhelníku?“ zeptal se.

Jakub zvedl ruku (kdo taky jiný) a začal odříkávat: „Sestrojíme osový kříž a kružnici se středem O a zvoleným poloměrem r. Pak...“

„To stačí. Takže nám tady na těch parketách namaluješ pentagram.“

Tomáš se jenom ušklíbl, jelikož svou znalost, že ten kus plechu je ze školního dvora, považoval za daleko cennější než nějakou hloupou konstrukci pětiúhelníku.

„Cože? Jaký pentagram?“ znejistěl Kuba.

„Myslím pravidelný pětiúhelník. Poloměr tak dva a půl metru.“

„Ale to bych potřeboval obří kružítko.“

„Vem si křídou a uvaž si ji na provázek. Hostáková ti podrží střed.“

Sestrojení pětiúhelníku a jeho nakreslení na parkety trvalo Jakobovi asi dvě minuty. A kdyby Klára držela ten provázek pořádně, byl by ještě rychlejší. Ostatní na to jen nechápavě zírali.

„Tohle nám teda Jandák nikdy neukazoval,“ prohodil Tomáš.

„To věřím. Ani nemohl,“ usmál se fyzikář a vzal ze stolu černou svíci.

Zapálil ji, pak poklekl k jednomu vrcholu pentagramu, naka-pal trochu vosku na parkety a svíci postavil. Poté ji ještě chvílku držel, než vosk zatuhne.

„To bude mít školník asi velkou radost,“ poznamenal Tomáš.

„Tohle je vědecký experiment, Klusák. A věda se na něj-akého školníka neohlíží.“

Za chvíli pak pět zapálených černých svíci stálo na vrcholech pětiúhelníku, v jehož středu se 66 centimetrů nad zemí mírně kýval kus měděného plechu z okapu.

„A je to,“ řekl s uspokojením fyzikář, když to celé zhlédl.

„A jaký má být cíl, pane profesore?“ zeptal se Jakub, kterého štválo, že to neuhodl dopředu.

„To uvidíš... Teď se každý postavíte před jednu svíci, směrem dovnitř do kruhu.“

„Cože?“ ozvala Klára. „Dyť mně shoří vlasy.“

„Neboj se, stoupni si půl metru před ni. Tak honem,“ řekl netrpělivě fyzikář a sám přešel do středu pentagramu. Všech pět účastníků fyzikálního kroužku si váhavě stoupl před svíce.

„Já už vím,“ ozval se Jakub, „to bude asi elektromagnetická indukce.“

„To jako dostanu šlehu?“ zeptala se Markéta a odhrnula si vlasy z čela.

„Nikdo nic nedostane,“ uklidňoval je vedoucí experimentu. „Nemusíte se bát. Nepocítíte vůbec nic. Veškeré síly, které za chvíli uvidíte, se soustředí na mě.“

„Tak to budou asi blesky,“ zavrčel Tomáš, „protože jestli máme vidět elektrickou sílu, tak co já vím, je vidět jenom ve formě blesku.“

„Klusák, zklidni se. Žádné blesky, nic takového,“ řekl fyzikář a potom zkontroloval, jestli všichni stojí tak, jak mají. Klusáka trochu posunul nalevo a Machovou dopředu.

A pak udělal něco nečekaného. Lehl si uvnitř pětiúhelníku na záda a opatrně se posunul pod měděný odstřížek tak, že plechový vrchol směřoval doprostřed jeho hrudi. Nohy dal k sobě a ruce roztáhl do pravého úhlu od těla, takže vytvořil kříž.

"Nemusíte se bát. Neucítíte vůbec nic. Veškeré síly, které za chvíli uvidíte se soustředí na mě."

3.

Hladomorna sousedila s alchymistickou laboratoří. Měla rozměry jen tři krát tři metry a výšku nějakých šedesát. Vlastně to byl takový zvětšený vysoký komín vystavěný z obsidiánových nezabroušených kamenů, takže teoreticky (při troše šikvosti) by se po nich dalo vylézt jako po cvičné horolezecké stěně až nahoru. Jenže nahoře nebylo nic. Kdysi dávno to zkusil Nythonel a dotek s nicotou byl pro něj smrtící. Vlastně nikdo neví, jak dopadl a kde skončil. V každém případě ho již nikdo nikdy neviděl. A možná se tam pořád ještě někde vznáší ve formě chaoticky kmitajících molekul bez pevných vazeb.

Když se za Belphorem a Chinookou spustily těžké mříže ze slitiny mědi a vulkanických minerálů, Rolyfyr a Xyona je přivítali s neskrývaným údivem.

„Co vy tady? To jakože dneska bude doučování v hladomorně?“ zeptala se Xyona, krátkovlasá černovláska s dlouhým krkem, v jehož kůži měla kolem dokola vpreparovány malé diamanty.

„To těžko,“ zavrčela Chinooka, „ale Agalyar nás chytl s erostocem. Nevíš, jestli ten pablů náhodou nevidí i přes stěny?“

„Přes stěny nevím, ale většinou ti vidí až do žaludku.“

Zdrcený Belphor se zatím posadil na chladnou kamennou dlažbu vedle Rolyfyra.

„A to tady...“ řekla s úšklebkem Xyona a ukázala na Belphora, „... jako tady s tímhle, jo?“

Chinooka si prohrábla ohnivé vlasy a pokrčila rameny.
„Byl zrovna po ruce. A navíc měl přístup.“
„Chápu to tak, že když měl přístup k erostocku, tak automaticky...“
„Ale né..., prostě jsem se nudila.“
„A chudák Belphor byl po ruce,“ zkonstatovala Xyona.
„To neřeš... A co vy dva tady?“
„Zmršili jsme babizně Eoryle magickej rituál. Teda spíš tady Rolyfyr. Ale ona si myslela, že v tom jedu i já.“
„A hodně?“
„No..., hodně ani né,“ ozval se ukřivděně Rolyfyr. „Akorát jí začaly hořet hadry a vlasy.“
„Ses asi nesoustředil a myslels na něco úplně jinýho, co?“
usmála se Chinooka.
„Asi na to samý, na co vy dva s tím erotickým elixírem,“ prohodila Xyona a mrkla na pořád mlčenlivého Belphora. Jeho obličej opět nabyl barvy rozpálené plotny.
„Na jak dlouho to máte?“
„Na dva dny.“
„To my taky.“
„Akorát že jsme tu už dvanáct hodin. To je v pasti. A co budeme dělat?“
„Co kdybysme si vyprávěli nějaký hororový historky?“

4.

„To si snad dělá srandu, ne?“ zašeptal Tomáš, nevěřičně zírající na fyzikáře, ležícího na zemi ve tvaru kříže.

Ale sám byl trochu nervózní z toho, co se bude dít. Kuba jen nevěřičně zakroutil hlavou a Tomáš zapomněl na Markétiny mosazné vlasy a taky jen zíral na jejich profesora pod kusem plechu. Fyzikář zavřel oči a začal něco drmolit. Nerozuměli mu ani slovo. Byla to nejspíš nějaká cizí řeč.

Pak ucítili, jak jim pod nohama slabě vibruje podlaha. Nepatrné kývání měděného trojúhelníku najednou ustalo a začal se otáčet jen kolem své osy. Otáčení se stále zrychlovalo, jako by bylo poháněno nějakým motorem. Nakonec už ani plech neviděli, jen rozmazané šmouhy.

Zpod těla fyzikáře se začaly po podlaze šířit trhliny. Dřevo praskalo a beton pod nimi se rozestupoval. Pak jednotlivé parkety začaly vystřelovat do vzduchu, jak nevydržely pnutí deformující se podlahy. Najednou se třídou rozlehl příšerný rachot a skřípot. Holky začaly ječet. V dalším okamžiku jim pod nohama zmizela podlaha a všichni se propadali někam do nekonečné hlubiny.

5.

„Hele, a normálně si myslela, že když je ten upír jako řetězama přikovanej ke zdi,“ vyprávěla Chinooka a živě přitom gestikulovala rukama, na nichž měla sedmnáct náramků, „tak je v poho. Stála od něj tak necelý dva metry a vyloženě ho dráždila. Jakože se na něj pitvořila a ukazovala mu schválně svůj obnažený krk, jakože by se určitě rád zakous do mladýho panenskýho masíčka...“

„Vona byla fakt ještě panna?“ zeptala se se zájmem Xyona.

„Ježíšmarjá..., to já nevím. Pro ten příběh to není důležitý... Ale co se nestalo. Ten upír normálně otevřel hubu i s těma svýma tesákama, a představ si, že z těch dvou největších zubů, co má jako na to sání krve, se vyrolovali najednou dva úplně tencí hadi s malýma zoubkama. Úplně z nich vystřelili a na ty dva metry se jí zakousli do krku. Každý z jedny strany. No a vysáli ji úplně celou, do mrtě. Zůstala z ní jen vysušená mumie. Jenom kosti potažený kůží, takže vypadala hnusně jak kostlivec. Fakticky morbidní.“

„Cítíš to taky?“ zeptala se Xyona.

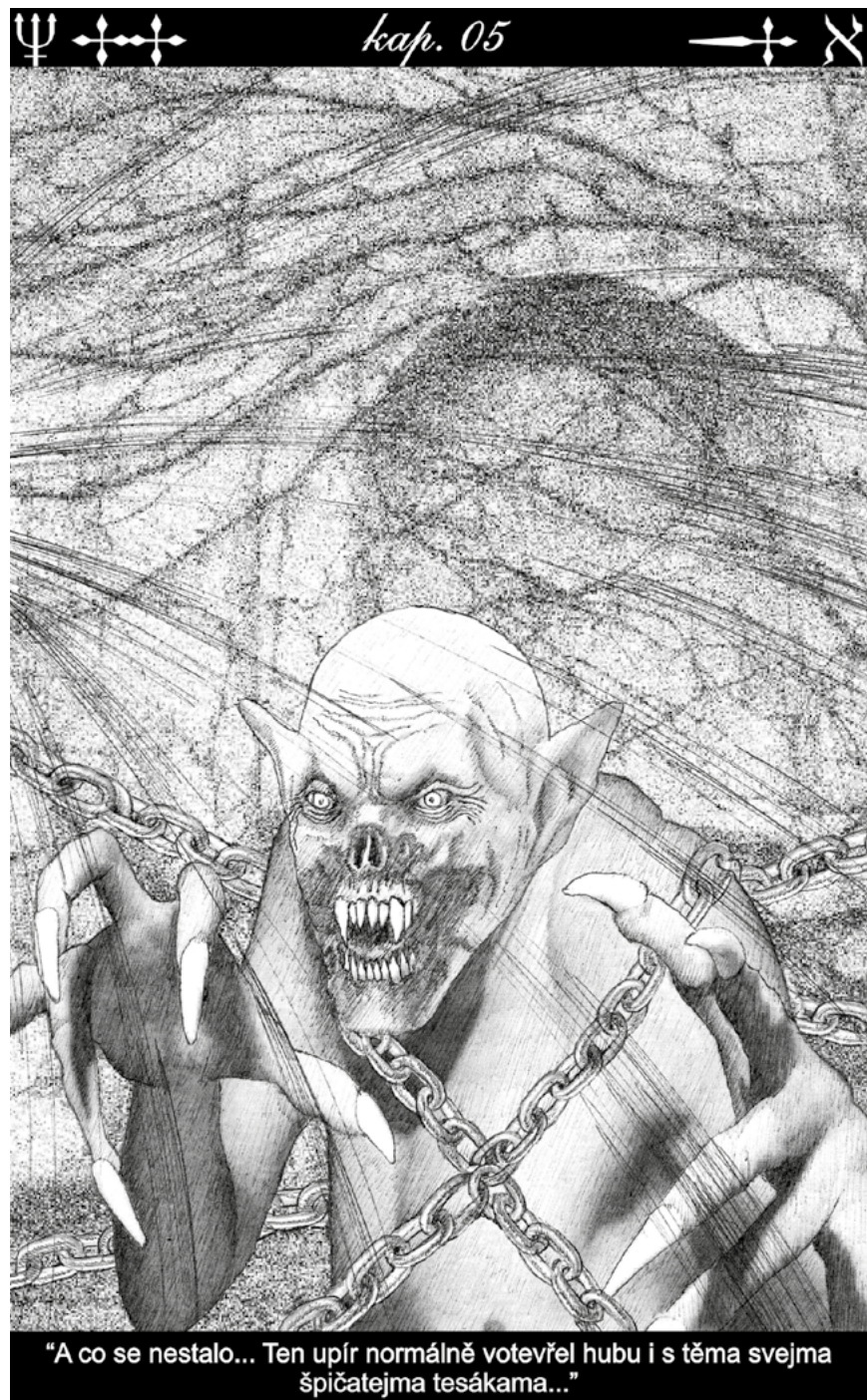
„Co jako?“ zarazila se Chinooka a sáhla si zmateně na krk.

„Ale né..., jako by se celá hladomorna otáčela.“

„Jasně že se otáčí, já to cítím taky,“ řekl naproti sedící Rolyfyr.

Chinooka zpozorněla a teď už to cítila i ona, protože otáčení se evidentně zrychlovalo.

„Co to má sakra jako bejt? To nás chtěj vyděsit nebo co? To jsou nějaký trapný Agalyarovy kouzla?“

„A co se nestalo... Ten upír normálně otevřel hubu i s těma svejma špičatejma tesákama...“